

DESIGUALTATS pàg 3

Casals d'estiu: quan el preu acaba sent una barrera per a moltes famílies

EL FORT PIENC pàg 11

La xurreria de Juan Alpuente, un fenomen a TikTok, tancada per un embolic burocràtic

líniaeixample

cada dimecres

Setmanari · 12/7/2023 · Núm. 254 · liniaeixample.cat

L'Ajuntament reforça la lluita contra el soroll de les terrasses

Després de les queixes a Enric Granados i Aribau, el consistori incrementa la vigilància i farà més inspeccions pàg 6

Foto: ACN

DRETA DE L'EIXAMPLE pàg 10

A la venda dos edificis del carrer Aragó per 4,3 milions d'euros

A FONTS pàgs 8 i 9

Un territori de festes populars (re)inventades

RONDA DE SANT ANTONI pàg 6

Demanen que el projecte aprovat tiri endavant

Aires de parc temàtic

Veïns de la Sagrada Família relaten com és el seu dia a dia pàg 10

Garcia Zarco dental

implants | odontologia | estètica

IMPLANTS MÍNIMAMENT INVASIUS

- Menor inflamació i dolor
- Menys temps de cirurgia

Perquè ens importes...

- 1 Confiança: No som una franquícia
- 2 Compromís: La teva salut és el que ens preocupa
- 3 Proximitat: Estem al teu costat, al barri

Demana la teva 1a visita **GRATIS** sense compromís
El farem una història clínica + exploració amb estudi radiogràfic i càmera intraoral

Dra. Josefina Zarco Cabrerizo

Directora mèdica

- Llicenciada en Medicina i Cirurgia (UB)
- Metge especialista en Estomatologia
- Postgrau en Endodòncia, Implantologia i Cirurgia Oral
- Pèrit Dental
- Certificada en Carilles Lumineers
- Medicina estètica

C/ Casanova, 105 - Barcelona (entre Mallorca i València) - Telf. 93 451 10 26 - 669 125 397
De dilluns a divendres de 10h a 14h i de 16h a 21h - Metro: Hospital Clínic

**Dimecres 19 de juliol
a les 18:30 h**

Organitza:
línia
el diari
dels districtes

Conversa amb
Javi Rodríguez
Comissionat de Polítiques
LGTBI de l'Ajuntament
de Barcelona

**Barcelona,
una ciutat
oberta i orgullosa**

Hi haurà torn obert de preguntes

**La Casa
dels Barris**

espai línia

Entrada lliure

Girona, 52
Dreta de l'Eixample

525 mitjans associats

associació
de mitjans
i comunicació

amic

*"Mitjans de proximitat,
periodisme de confiança"*

www.amic.media

Conciliar a l'estiu surt car

» L'augment dels preus dels casals infantils d'estiu suposa una barrera per a moltes famílies
 » Quatre de cada deu infants es van quedar sense activitats d'estiu l'any passat, segons un estudi

Anna Utiel
BARCELONA

El curs escolar va acabar el 22 de juny i no tornarà a començar fins al 6 de setembre. Els nens i nenes, per tant, ja fa tres setmanes que estan de vacances i encara en tenen vuit més per endavant. Mentre les criatures gaudeixen del seu temps lliure, mares i pares se les empesquen per omplir el buit que ha deixat l'escola i fan malabars per conciliar feina i criança. I aquí entren en joc els casals d'estiu, que poden ser un salvavides per a les famílies en aquesta època de l'any, però que darrerament s'han convertit en un luxe, especialment a Barcelona.

“Sis setmanes de casal a la Segarra: 312 euros. Sis setmanes de casal a Barcelona: 905 euros. Una ciutat per a solters”. És la reflexió que va compartir a Twitter la periodista i escriptora Anna Punsoda després de comprovar que, al poble on viu ara, el casal d'estiu és gairebé tres vegades més barat que a l'antiga escola de la seva filla, un centre concertat del barri de Gràcia.

Cal dir que existeix una oferta pública de lleure infantil estiuenc a Barcelona, sota el nom *T'estiu molt*, amb més de 360 casals als diferents districtes de la ciutat. Ara bé, el més habitual és que, com Punsoda, tant les famílies com la canalla prefereixin fer el casal a les seves escoles en comptes de canviar de centre. Una preferència que massa vegades no es pot fer realitat perquè “hi ha més alumnes a l'escola que places al casal”, assenyala Punsoda.

OFERTA PÚBLICA... ACCESSIBLE? Més enllà d'això, el problema que té l'oferta pública és que tampoc és accessible per a totes les but-

Els casals són la solució per omplir el buit que deixa l'escola durant l'estiu. Foto: Ajuntament

xaques. Fent un repàs als casals de la campanya *T'estiu molt*, la majoria ronden els setanta euros setmanals en el seu horari més reduït, fins a la una del migdia i sense incloure el dinar. Però quan és fins a les tres de la tarda i amb dinar, s'enfilen als 120 euros setmanals, aproximadament, i encara més si s'allarguen fins a les cinc. D'altra banda, si les famílies necessiten deixar els fills al casal entre les vuit i les nou del matí, han de pagar un suplement d'acollida que varia en funció del centre.

Tot plegat acaba excoent centenars d'infants d'aquest servei. Segons un estudi de l'Aliança Educació 360, quatre de cada deu nens i nenes catalans es van quedar sense activitats d'estiu el 2022, en la major part dels casos per qüestions econòmiques. “La pèrdua d'aprenentatges afecta especialment els grups socialment

més vulnerables, sobre els quals s'acumulen diversos factors de desigualtat educativa durant tot l'any. Així, l'estiu cronifica una bretxa creixent any rere any entre grups socials”, alerta l'informe.

UN SERVEI IMPRESCINDIBLE

El lleure durant l'estiu no només és clau per al desenvolupament educatiu i social dels infants, sinó que és imprescindible per a les famílies. En aquest sentit, Punsoda creu que els casals i altres activitats haurien de “compensar el desajust” que existeix durant les vacances escolars pel que fa a la conciliació, però és difícil que sigui així. “Nosaltres treballem tot el mes de juliol i a l'agost ens podem agafar un parell de setmanes”, explica Punsoda. Tenint en compte que les escoles fan onze setmanes de vacances, n'hi ha nou que són tot un repte. De

moment, la filla gran, de quatre anys, és al casal, però el fill de dos anys encara es queda amb els pares mentre treballen.

Una situació similar és la que va viure durant molts anys Begoña Moreno, veïna de Sant Gervasi i mare de dues noies de disset i catorze anys. Aquest és el primer estiu que la gran no fa cap activitat de lleure, però fins a l'any passat totes dues feien casals o colònies i les despeses estiuencques es multiplicaven per dos. Tot i l'esforç econòmic que això comportava, Moreno assegura que “no hi havia una altra opció”. Ella i la seva germana tenen una empresa familiar i s'organitzen perquè cadascuna pugui fer una setmana de vacances al juliol i dues o tres a l'agost, però no n'hi ha prou per cobrir l'aturada de les escoles. “Ara que són més grans és fàcil, però de petites havien de fer alguna cosa.

Si no, els acabava tocant als avis, i arriba una edat en què ells ja no poden”, raona Moreno.

L'AGOST, UN DESERT

Si el mes de juliol ja és complicat, el d'agost (com els primers dies de setembre) pot ser missió impossible per als pares i mares que no tenen festa. Com que és el mes de vacances per excel·lència, l'oferta de casals a l'agost és molt més limitada. Dels 367 casals que apareixen al llistat de l'Ajuntament de Barcelona, només n'hi ha 37 que estiguin en marxa fins a principis de setembre. També n'hi ha catorze que acaben a l'agost, dels quals només un dura tot el mes i tres més acaben passat el dia 20.

Amb tot, l'escassetat de places públiques i l'augment de preus són dues barreres més en la cursa d'obstacles que pot ser l'estiu per a moltes famílies.

Rep el diari en PDF i les últimes hores de **líniaeixample** a Telegram

La lupa

N'hi ha per llogar-hi llits

per Víctor Porres

Fa poc s'ha fet viral un vídeo publicat a TikTok en el qual unes estudiantis nord-americanes expliquen que paguen 5.000 euros al mes de lloguer per viure set persones en un pis de l'Eixample de tres dormitoris; és a dir, a 1.600 euros l'habitació compartida. Elles diuen que estan encantades pagant 700 euros cadascuna per un habitatge amb un sol lavabo, una cuina sense rentavaixelles i un menjador que només té una taula i un sofà en el qual amb prou feines poden seure apretadetes com els personatges dels Simpson.

No és un cas aïllat, perquè si hi ha un sector capaç de reinventar-se per esprémer un actiu fins al darrer euro, aquest és el negoci immobiliari, un motor econòmic amb una voracitat extrema, insaciable. Per això, un cop han devorat el sistema tradicional substituint l'arrendament a les famílies pel tripijoc dels apartaments turístics, ara han trobat un nou filó amb el lloguer d'habitacions a preus desorbitats, que segurament esdevindrà l'aperitiu d'altres futures fórmules per treure el suc al màxim de cada metre quadrat habitable. Ves a saber si el límit serà el lloguer de llits o el catre també s'acabarà subdividint en més usos rendibles compartint llençols per torns o ocupant-lo alhora tots els tenidors junts. Una fórmula, aquesta última, que podria resultar beneficiosa per als practicants del *gang bang*.

El més sorprenent, però, és que no només augmenta l'arrendament d'estances a preus astronòmics, sinó que també s'està posant de moda una altra tendència: la compravenda d'habitacions. I no és per necessitat de trobar un tros de sostre sota el qual poder viure, sinó que alguns gurús financers ho estan fomentant com una alternativa d'inversió a les criptomonedes –aquí és quan

apareix com un llampec el *mem* aquell dels africans ballant mentre porten un taüt. És a dir, la febre del totxo està comportant una nova evolució en el model de convivència que va de l'habitatge compartit a l'habitatge fragmentat, on cada microinquilí disposarà de la seva pròpia propietat i els seus veïns més propers ja no estaran al replà de l'escala, sinó que seran uns estranys que es trobaran pel passadís de camí a la cuina o tornant de fer un pipí.

Segons els experts, aquesta nova modalitat de negoci implica que, amb el canvi de paradigma de companys de pis a veïns d'habitació, les estances es convertiran en residències autònomes tancades

El negoci immobiliari és capaç de reinventar-se per esprémer l'actiu fins al darrer euro

amb clau, en les quals s'ampliaran els usos de dormitori a oficina, sala d'estar i gimnàs, ja que el menjador pot acabar sent una altra superfície aprofitable per vendre-la.

Llavors la incògnita que es planteja és què passarà amb el que tradicionalment eren espais comuns d'un apartament compartit. Es crearan torns per a activitats quotidianes com anar al lavabo, cuinar o posar una rentadora? Es rifarà l'ordre de les accions coincidint amb el darrer número del cupó premiat de l'ONCE? O s'utilitzarà l'infal·libre mètode darwinian de "tonto l'últim"?

I què faran amb el paper higiènic i el sabó per a les mans? Cadascú es portarà les seves pertinences com si fos el gimnàs o faran un pot comú

per comprar-les? O hi haurà un dispensador funcionant amb monedes com les màquines de preservatius dels bars? I, a la nevera, s'insertaran petites caixes fortes per guardar els bistecs i els iogurts o seran tots abonats preferents de Glovo per no haver de guardar res refrigerat?

I qui tindrà dret a utilitzar el balcó? Potser els espais que donen a l'exterior ja no seran propietat compartida ni pertanyeran a cap dels inquilins, sinó que serà una altra persona la que haurà decidit invertir en un balcó per dormir a la fresca o per veure passar la cavalcada de Reis. Per tant, si vols rentar la roba i no tens assecadora, acabaràs baixant al carrer per utilitzar una d'aquestes noves bugaderies que proliferen per tot arreu. Hostes vingueren que de casa ens tragueren, perquè la roba bruta ja no la podem rentar de portes endins.

D'altra banda, també és mala sort que, havent-hi tants immobles buits –un de cada deu a Barcelona i a Sant Adrià de Besòs, segons l'últim cens de l'INE–, els okupes acabin entrant a les cases on ja viu algú. Aquí falta organització. Cal una *startup* que creï un mapa interactiu de pisos buits i, posats a fer, una administració que vetlli per evitar l'ús especulatiu dels habitatges, perquè, al final, tot respon al mateix: *money talks!*

D'acord que la pela és la pela, però a la vida no es pot ser ni molt ric ni molt pobre. S'han de tenir els diners justos, perquè, si no, se t'en va l'olla i acabes pagant 63.000 dòlars per una bossa de mà més petita que un gra de sal –literalment– o desembutxacant 250.000 dòlars per visitar un vaixell enfonsat dins d'una llauna de sardines amb nom prepotent. Ja ho deia l'herald del duel de John Wick: "l'ambició d'un home mai hauria de superar la seva vàlua". I això que no coneixia l'agosarat que va dir que un quilo de taronges costa 12 cèntims.

Les millors perles

Pedro Bestard, de Vox, és caçador i negociant del canvi climàtic. Ara, a més, s'ha convertit en el nou vicepresident del Consell de Mallorca i, encara més destacable, en el nou conseller de Medi Ambient d'aquesta institució. Tot bé.

Alerta sanitària per unes galetes que podien contenir aburundanga, una droga que s'ha fet servir per cometre violacions. L'avís l'ha emès l'Agència Espanyola de Seguretat Alimentària sobre un lot de Gerblé amb xocolata.

El casament de Tamara Falcó i Íñigo Onieva ha patit moltes traves, començant per la infidelitat del nuvi i acabant pel robatori de les joies. I un cop s'estava celebrant l'enllaç, la casulla del sacerdot es va incendiar. Tamara, són senyals.

Cantar el *Cara al sol* com a part de les activitats d'un campament d'estiu. Aquesta va ser la magnífica idea d'un monitor d'un campament infantil a Burgos que finalment (i afortunadament) ha estat expulsat.

Jordi Borràs/ACN

LA FOTO

Editor-Administrador: David Centol i Lozano
 Director General: Marcelo Villanueva
 Director Editorial de Línia: Amau Nadeu
 Director Editorial dels webs temàtics: Quim Miró
 Nous formats: Marga Moreno
 Subdirectora de digital: Anna Corbatera

grup comunicació 21

Subdirector d'edicions Línia: Albert Ribas
 Edicions Línia: Albert Alexandre (diari metropolitana), Anna Utiel i Guillem Francàs (Barcelona), Olga García (Vallès), Rubén Hidalgo (Barcelonès Nord i Baix Maresme), Francisco J. Rodríguez (l'Hospitalet i Baix Llobregat), Mar Sifre (Montserrat), Toni

Premi Tassis Torrent de Comunicació 2011

Delgado (Esports), Andreu Asensio (suplements i *branded content*) i Júlia Estivill (xarxes)
 Webs temàtics: Pere Giménez i Maria Cerezuela
 Disseny gràfic: Susana Dicenta
 Controller: Mauro Favieri
 Distribució: Andrés Meca i Pablo Favieri

Dipòsit Legal: B 43221-2010

www.liniaarxa.cat

Els semàfors

Ajuntament

Després del ressò de les queixes veïnals a l'Esquerra de l'Eixample pel soroll de les terrasses, l'Ajuntament ha anunciat noves mesures de reforç per combatre la problemàtica, tot i que els veïns asseguren que segurament en faran falta més.

pàgina 6

AV de Sant Antoni

L'Associació Veïnal de Sant Antoni continua lluitant perquè es faci realitat el projecte aprovat per a la ronda de Sant Antoni. A través d'un comunicat publicat dilluns, demana que es posin en marxa les obres per no perdre més temps.

pàgina 6

Síndic de Greuges

La Sindicatura de Greuges de Barcelona ha alertat de la situació que estan patint els veïns de Sagrada Família per culpa de la massificació turística i el mal ús de l'espai públic. El síndic denuncia la vulneració de drets bàsics dels veïns.

pàgina 10

El + llegit

líniaeixample.cat

- 1 **La xurreria més viral de Barcelona, obligada a tancar per un embolic administratiu**
- 2 **Agressió homòfoba a Sant Antoni: la víctima relata els fets**
- 3 **Un jove, crític després de ser empès a la calçada i atropellat per un bus**
- 4 **Vandalitzen diverses persianes de Sant Antoni decorades amb els símbols del barri**
- 5 **Clam perquè es faci realitat el projecte aprovat per a la ronda Sant Antoni**

Safata d'entrada

Metàfores per sobreviure

per Francesc Reina

Les metàfores ens ajuden a descriure els sentiments, però no són tan sols un mètode d'expressió, també són una manera de raonar per anomenar les coses d'una altra forma: còmica, irònica, ofensiva, enigmàtica o misteriosa... Disfressar lletres per evitar la censura és també un recurs per sobreviure a llocs lletjos que ataquen el pensament, encara que, malgrat tot, la llibertat sovint comença pels peus i quan tot se sembla de por, quan es cullen silencis, de vegades no hi ha més remei que desaparèixer perquè les coses no vagin a pitjor, com sol passar a les presons: allà les tasques de cafè són tan fredes com les cel·les. "Hi ha homes que coneixen les diferents classes d'herbes; altres, de peixos; jo, de separacions / hi ha homes que se saben de memòria el nom de cada estrella; jo, de nostàlgies", diuen uns versos del poeta Nazim Hikmet.

"La ironia fa gran la literatura", van ser les paraules de l'assagista i poeta ucraïnesa Victoria Amelina, una dona lluminosa en temps de foscor que va morir fa uns dies i que ha passat a engrandir una llarga llista d'escriptors assassinats pel règim soviètic-rus. Els llibres tornen a ser víctimes dels crims de guerra. Ella estava treballant en un llibre on denunciava la invasió i també desempolsava versos del poeta Volodímir Vakulenko, assassinat l'any passat de dos trets a

boca de canó. Quanta punteria i precisió... Els que van inventar el pecat van oblidar-se del perdó; són "els tots", comenta el poeta Raúl de Tapia, "els acusadors a les taules i promeses, a les alces i llances, en el seu tot que no és res". Però, malgrat que sempre estiguin a punt per a l'abús, demà serà un altre dia.

Aquests van ser alguns dels darrers versos d'Amelina: "En aquesta ciutat estranya, només les dones en són testimoni. Ves, pregunta a les dones". Elles ens explicaran les conteses quan les paraules fracassen. Les dones valen poc, van dir els senyors de la guerra, però encara que la sorpresa moltes vegades es quedi adormida, elles també ens van parlar: "No era més que el cor d'una dona el que van prendre i van trencar", "amarg és el riure a una boca cremada, roman un ressò encara a les seves veus", "les vides es perden i tots els repartidors de diaris criden", "encara ens queda per fer viatge i mig", "com si tot hagués estat un somni equivocat, un esvoranc que es va empassar la vida", "el seu tambor de guerra no sonarà més alt que el meu alè". Tots aquests són versos d'una antologia de dones poetes de la guerra.

"Els poemes que es van escriure ara callen, les cartes que mai no es van enviar, les abraçades que no es van poder fer, tants petons imaginats, els adeus que no es van dir". "Si no cregués en la balança, en la raó de l'equilibri, si no cregués en el deliri, si no cregués en l'esperança...". "Quan ja no canta el rossinyol del matí...". *Els poetes han mort* és una cançó de la banda heavy Avalanch: "A la seva tomba hi ha una inscripció, un poema d'amor que ningú va llegir, aquells versos han mort. On són? Voldria tornar a escoltar-los un cop més". "El veritable dolor que manté despertades les coses és una petita cremada infinita als ulls innocents", ens va llegir Federico a *Poeta a Nova York*.

Però hi ha mortes que no moren, com l'Amelina, com l'Anna Politkóvskaja; dels seus patiments i gemecs reneix la poesia. Un sol mes de vaga militar, de soldats prejubilitats, de canons avariats i bombes rovellades, resoldrien la pobresa i la fam al món.

Perquè esclati la pau, perquè mai oblidem que "la memòria és un refugi al cel", que "l'únic vestigi del que va ser la vida seran les paneroles", deia Gabriel García Márquez.

Línia Eixample no comparteix necessàriament les opinions que els signants expressen en aquesta secció ni se'n fa responsable.

Les cartes d'opinió es poden enviar a: opinio@comunicacio21.com

A les xarxes

#DebatCaraACara

#OnadaDeCalor

#PerdenL'immunitat

@MariaCuso: En un debat cara a cara on els dos contrincants s'acusen mútuament de mentir constantment, el paper dels periodistes no hauria de ser aportar dades?

@agenciaacn: La #calor extrema va causar 61.000 defuncions a Europa l'estiu del 2022 i Espanya va ser el segon país amb més morts.

@324cat: [5 de juliol] Carles Puigdemont, Toni Comín i Clara Ponsatí perden la immunitat, en una sentència europea que es pot recórrer.

Calma després de la tempesta?

» L'Ajuntament reforça la lluita contra els problemes que generen les terrasses de la restauració
» Els veïns celebren que el consistori prengui mesures, però avisen que cal ser més estrictes

Guillem Francàs
L'ESQUERRA

Després que la setmana passada veïns de l'Esquerra de l'Eixample clamessin contra el soroll que provoquen les terrasses de bars i restaurants a zones com el carrer d'Enric Granados i el d'Aribau, i alertessin sobre els problemes que hi pot haver al nou eix pacificat de Consell de Cent, l'Ajuntament ha respost i ha mogut fitxa.

I és que després de reunir-se divendres passat amb les entitats veïnals, el consistori anunciava un nou dispositiu per combatre la problemàtica que hi ha amb el soroll en algunes zones de l'Eixample. L'objectiu, fer complir la normativa i garantir el descans veïnal.

Per una banda, aquest darrer cap de setmana ja es va posar en marxa el reforç de la presència de la Guàrdia Urbana amb una nova patrulla nocturna que durant els mesos de juliol i agost s'encarregarà de garantir el respecte a les normes de convivència, en especial el descans dels veïns a partir del tancament de les terrasses de restauració i fins a les tres de la matinada.

La nova patrulla es mourà pel carrer d'Enric Granados i l'eix de Consell de Cent. En aquest sentit, l'Associació de Veïns de l'Esquerra de l'Eixample, a través d'un comunicat, explica que estan satisfets amb la reunió, però lamenten que les mesures no s'apliquin al carrer d'Aribau, ja que el consideren "un entorn igualment desbordat". A més, l'entitat veïnal afegeix que "està molt bé fer complir les normes, però algunes hau-

L'Ajuntament ha aprovat mesures per solucionar el conflicte del soroll de les terrasses. Foto: Ajuntament

rien de ser més estrictes". També alerten sobre l'augment del turisme estival, que "crearà una pressió insuportable".

Amb tot, el consistori farà més inspeccions per garantir el compliment de la normativa de terrasses per part de la restauració i reforçarà la neteja. De fet,

una de les mesures que ja s'ha posat en marxa és la de marcar a terra l'espai que cada establiment pot ocupar al carrer. A través de peces metàl·liques, l'Ajuntament delimitarà l'espai que ocuparan les terrasses de cada local.

Sobre aquestes mesures, el portaveu de la plataforma veïnal

SOS Enric Granados, Jordi Badia, celebra que "hi hagi voluntat per part de l'Ajuntament per trobar solucions al conflicte".

De fet, Badia assegura que el primer cap de setmana de mesures ja van notar "una certa millora pel que fa al soroll, i això que ja és temporada d'estiu".

Cultura | Hip-hop i funk al Mercat de Sant Antoni

La banda Hip Horns actuarà dimecres vinent, 19 de juliol, a l'exterior del Mercat de Sant Antoni, a la placeta de Tamarit entre Borrell i Urgell. En el marc del festival Tangent, el barri podrà gaudir d'un concert de hip-hop i funk, entre altres.

Sant Antoni

Els veïns demanen que s'executi el projecte aprovat a la ronda

URBANISME ▶ L'Associació Veïnal de Sant Antoni va publicar dilluns a la nit un comunicat exigint que es faci realitat el projecte aprovat per a la ronda de Sant Antoni. De fet, l'entitat va demanar que es possessin en marxa "ràpidament" les obres de reurbanització, perquè "la ronda no pot esperar més temps". El mateix va reclamar, en un altre comunicat emès dimarts de la setmana passada, la plataforma veïnal favorable a la pacificació total de la ronda, que compta amb el suport d'una cinquantena d'entitats.

Així doncs, bona part del teixit veïnal de Sant Antoni coincideix a demanar l'execució d'un projecte que, recorden, és fruit d'un any i mig de procés participatiu. "Ha estat un procés llarg i complex que ha comptat amb totes les entitats", defensa Pep Sala, president de l'AV de Sant Antoni, que deixa clar que el barri no pot "retrocedir quinze anys", a la situació del 2008.

La ronda de Sant Antoni actualment. Foto: Línia Eixample

L'EXIGÈNCIA DE TRIAS PER BCN
En paral·lel, Trias per Barcelona ha exigint a l'alcalde Jaume Collboni que reverteixi de manera immediata la reforma de la ronda aprovada per l'executiu d'Ada Colau i recuperi el projecte "de consens" de l'any 2018.

Això també és el que volia la Plataforma d'Afectats per la Llosa de Sant Antoni, una entitat contrària a la pacificació total de la ronda. Ara bé, tant l'AV com la plataforma favorable a la pacificació recorden que el projecte del 2018 no va sorgir de cap consens veïnal.

Vandalitzen diverses persianes de Som Sant Antoni

COMERÇ ▶ "Aquest matí ens aixequem indignats davant l'incivisme i el vandalisme". És el missatge que va publicar dijous passat l'associació de comerciants Som Sant Antoni, després de veure com apareixien vandalitzades amb grafitis i pintades algunes de les persianes que es van decorar l'any passat en el marc de la campanya *Som cultura, som comerç*.

A finals de 2022, aquesta ini-

ciativa va permetre vestir de gala les persianes d'una vintena de comerços del barri. Tots els dibuixos tenien en comú els símbols de Sant Antoni: el mercat i les figures de la cultura popular local. A més, cada botiga comptava també amb un dibuix personalitzat que representava el negoci en qüestió.

Des de Som Sant Antoni asseguren que tenen "les cares" dels vandals i que els denunciaran.

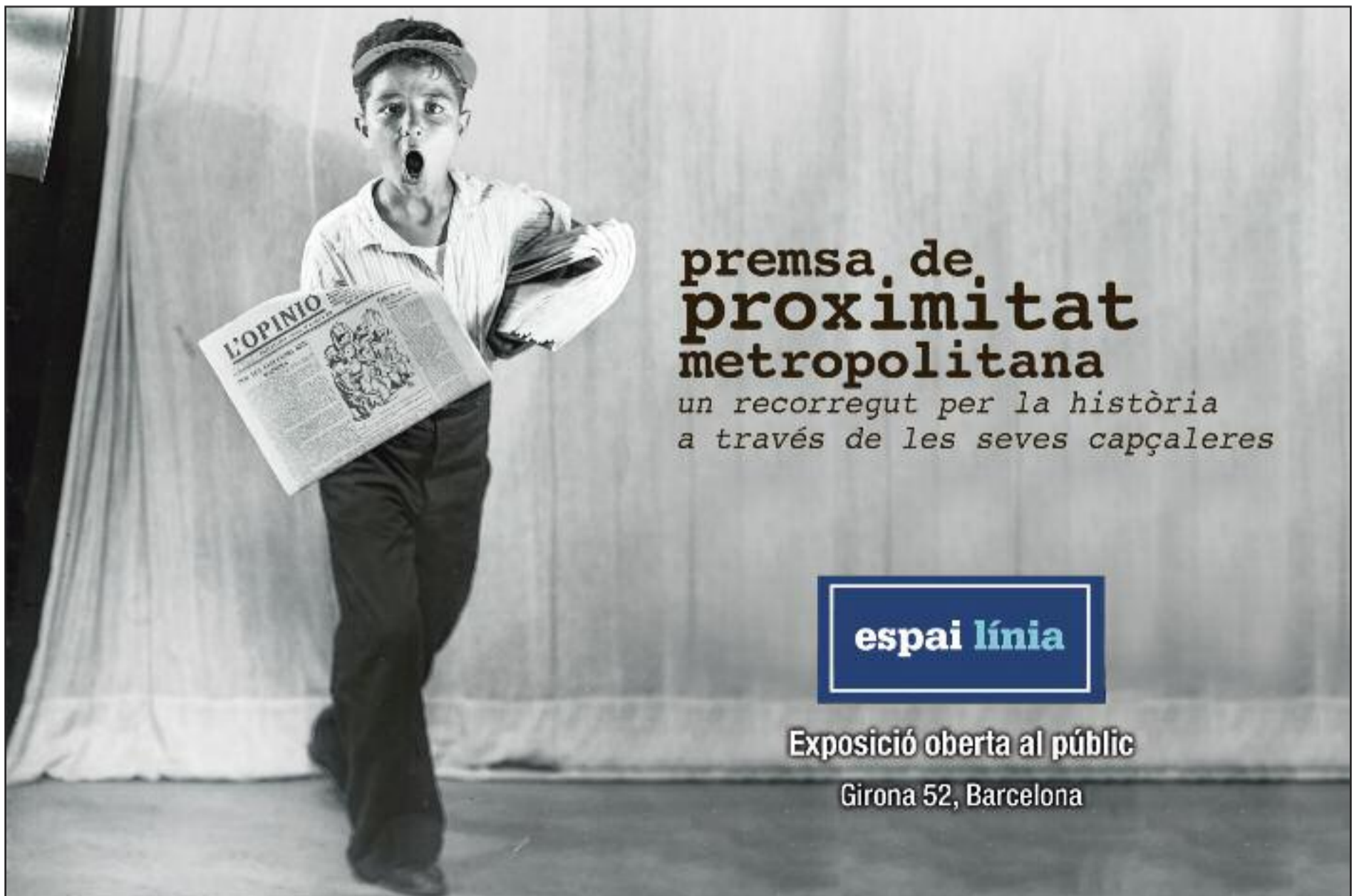
Denuncien una agressió homòfoba al barri

HOMOFÒBIA ▶ L'exregidor de Polítiques LGTBI de Ripollet (Vallès Occidental), Fran Sánchez, ha estat víctima d'una agressió homòfoba verbal a la ronda de Sant Antoni. Els fets van passar el 5 de juliol, quan Sánchez s'acomiadava d'un amic.

"L'agressor m'ha preguntat si era un noi o una noia, m'ha demanat diners i després m'ha dit 'ets maricón'" relatava a través

de Twitter la mateixa víctima. L'exregidor es va enfrontar a l'agressor, que es va allunyar "vociferant i blasfemant".

Aquesta és la tercera vegada que Sánchez rep una agressió homòfoba verbal, però apunta que sempre s'hi ha enfrontat. Sánchez, però, afegeix que és conscient que a conseqüència d'això algun dia pot "rebre més que una agressió verbal".

Aquest reportatge té més de 1.500 paraules. Totes, absolutament totes, es podrien gastar ciutadament, una per una, les festes tradicionals i populars que hi ha als 36 municipis de l'àrea metropolitana de Barcelona, i encara faltaria espai. Des de la Mercè fins a la *Feria de Abril*. Des de les Festes de Maig de Badalona fins a la Setmana Santa a l'Hospitalet. Des de les festes alternatives de Sants fins a Sant Xibeco, al barri de la Prosperitat. La metròpoli és territori de festes populars i tradicionals. Això sí, moltes d'elles són inventades o reinventades.

QÜESTIÓ DE CONCEPTES

Què entenem per festa? El debat és llarg. "La festa és un element essencial per al manteniment de qualsevol societat", afirma l'investigador del departament d'Antropologia de la Universitat de Barcelona, Oriol Pascual. Encara es mostra més contundent l'antropòleg Manuel Delgado quan assenyala que "una societat sense festa no existeix". Tant per a un com per a l'altre, les festes són el trencament del calendari i de l'ordre establert. "És un parèntesi o una alteració del temps ordinari que, paradoxalment, ajuda a fer que tot reneixi", apunta Pascual.

Les festes poden institucionalitzar-se, com en el cas de les festes majors. Segons el que escriu l'historiador Carles Santacana en el seu article *Les festes Majors a l'Hospitalet: barris Centre i Sant Josep*, aquesta mena de celebracions "converteixen en ritus molts dels valors socials establerts". Segons l'expert, són un "fenomen complex" que té una dimensió religiosa, una vinculació amb el marc natural, una dimensió comunitària i un aspecte de rauxa. "La majoria de les festes populars sorgeixen als anys 70 i són relectures de festes de l'Església", afegeix Delgado.

ORIGEN REMOT

D'on venen les nombroses festes que inunden el territori? Com molts altres elements, cal remuntar-se al trànsit de la societat medieval cap a la societat moderna, entorn del segle XVI. El cas més clar el trobem en les festes de Sant Roc, que se celebren el 16 d'agost a diversos llocs de Catalunya. Al l'Hospitalet, tot i que van de capa caiguda, tenen lloc als barris Centre i Sant Josep, mentre que a Barcelona se celebren al Gòtic. Santacana afirma que la primera referència que tenim de la festivitat a l'Hospitalet data del 1587. A Barcelona, aquesta festa s'ha celebrat ininterrompudament des del 1589.

El motiu de la coincidència és la pesta. A la segona meitat del segle XVI, els dos indrets van registrar una vintena d'avisos de contagi i la població va encomanar-se al sant perquè la protegís. En paraules de Santacana, va ser la manera, a través de la festa, que va trobar l'Església de "legitimar-se com a instància ideològicament hegemònica" en un moment de crisi.

El correfoc va ser una festa inventada després de la dictadura prenent elements tradicionals com a referent. Foto: Miquel Coll Molas/Ajuntament de Barcelona

Un territori de festes (re)inventades

Si citéssim les festes que se celebren als municipis de l'àrea metropolitana de Barcelona, començaríem i no acabaríem. Tot i que és sabut que aquesta és una regió amb moltes celebracions populars i tradicionals, el cert és que sovint se'n desconeixen els orígens i la seva evolució al llarg dels segles.

Segons Pascual, a les societats preindustrials la festa significava la fi d'un cicle i el començament d'un altre, el que anomenem "ritual de pas". Això lligaria amb les festes de Sant Roc, però també amb la Festa de Maig de Badalona, que té els seus orígens al segle XVII. Aquesta festivitat, que se celebra el 10 de maig en honor a Sant Anastasi, va ser impulsada pels pescadors de la ciutat per demanar al sant bon temps quan sortien al mar.

LA FESTA D'UNA NOVA CLASSE

Amb el permís del Carnaval de Barcelona, del qual hi ha registres des del 1333, al territori metropolità moltes festes es detecten al segle XVI per primera vegada. Amb tot, aquelles celebracions no s'assemblaven gaire a les actuals. "La majoria d'expressions que avui anomenem *tradicions* neixen al segle XIX", explica Pascual. Va ser amb l'auge de la burgesia que els ajuntaments van començar a celebrar els seus pro-

pis esdeveniments. "És en aquest punt on s'exalten nous trets i expressions festives que encaixen amb una nova concepció de la societat, fins al punt de fer oblidar o fer caure en declivi altres expressions festives", detalla aquest antropòleg. Les festes, per tant, van agafar un caire nacionalista i alegre que no havien tingut de manera tan evident fins aleshores. Això explica per què "moltes patrones i sants de ciutats i pobles són a l'hivern, però les festes ma-

jors, com que és més còmode, es fan coincidir amb l'estiu", afirma Pascual. A Barcelona, per exemple, la patrona principal és Santa Eulàlia, però la festa major es va establir per la Mercè.

L'evolució de la Festa de Primavera de Badalona és una mica diferent. La celebració va viure un declivi a finals del segle XIX i va ser l'historiador Josep Maria Cuyàs qui es va proposar, el 1940, de revifar-la amb la cremada del Dimoni. Sens dubte, tot un èxit.

Final de festa?

● Les dades més recents del consistori de Barcelona assenyalen que el 15,7% de la població participa sovint en actes tradicionals o populars col·lectius, i que un 34,6% ho fa de tant en tant. Als barris de rendes baixes i mitjanes, els participants en festes populars de manera recurrent són el 16,5%, mentre que als indrets benestants la xifra baixa fins a l'11,8%.

Sigui com sigui, hi ha veus que consideren que les festes populars, tal com les hem entès fins ara, es troben en un punt crític. L'antropòleg Oriol Pascual es mostra contundent

Per a l'antropòleg Pep Fornés, avui dia hi ha un procés de "festivilització" que desemboca en una societat que pot gaudir de "festa controlada i en bars durant tot l'any". "Ara l'oci es reparteix per tota la ciutat i el mercat domina la festa", critica. "S'ha pactat amb els lobbies i la gent ha perdut el control de la festa", lamenta. És això mateix el que porta Pascual a afirmar que, "tot i que pot sonar força essencialista", la festa "es dissol en tant que es dissol la identitat local d'un barri per passar a formar part d'un tot homogeni".

"La globalització i el capitalisme han provocat la mercantilització de la festa. Ara pràcticament totes les festes són iguals en estructura i funcionament"

quan afirma que la "globalització i el capitalisme" han provocat la "mercantilització" de la festa. Segons el seu punt de vista, la festa s'ha convertit en "un objecte de consum" i ara totes les festes són "pràcticament iguals en estructura i funcionament". Alhora, Pascual considera que, ara que les festivitats han perdut "el seu sentit estrictament religiós", estan "apareixent teories i especulacions que reclamen uns suposats orígens pagans o precristians" de les celebracions. "Aquest fet, força en consonància amb l'auge de les noves espiritualitats i el boom del que s'ha anomenat *New Age*, fa que la festa hagi perdut el sentit comunitari", afegeix.

En gran part, els seus arguments tenen a veure amb la idea esgrimida per l'antropòleg Manuel Delgado, que considera que, des de la transició postfranquista, les celebracions populars han quedat cooptades per les administracions. "La diferència entre una festa i una revolta és difusa", diu per afegir que "quan el carrer s'omple no es pot controlar, perquè la gent va a la seva". Això no agrada al poder, que ha intentat intervenir en el fet festiu. Malgrat tot, i segons Delgado, "intentar que la festa canviï és embalsamar-la". Tot això ens porta a preguntar-nos si estem vivint el final de les festes tal com les hem entès fins ara o no. El temps ho dirà.

"OFEC FESTIU"

Amb el franquisme, tot el panorama de festes va canviar. Segons apunta la investigadora Maria Julia Cassani en la seva tesina *Correfocs de Barcelona: perspectiva i gestió d'una recent tradició inventada*, "la cultura catalana va ser reclosa als àmbits privats de la societat". Per a l'antropòleg i activista cultural Pep Fornés, "el franquisme va condicionar moltes festes, i les que se celebraven eren amb l'aval de la Falange". "Hi havia un ofec festiu i a la gent dels barris no se li permetia fer les festes com abans", relata.

En una línia una mica diferent, Delgado afirma que la dictadura es va centrar més a perseguir la dissidència política que no pas a tallar la festa. Per a Pascual, la dictadura va entendre a la perfecció que no podia evitar les celebracions. "Domesticar les expressions festivopopulars significava domesticar la gent i convertir la festa en una nineta de porcellana", afirma. De fet, Delgado i la investigadora Sandra Anitua, en un recent article publicat amb el títol de *Guerra de Gegants en contextos urbans*, apunten que "l'ocupació de Barcelona per les tropes de Franco el 1939 va implicar la recuperació exaltada de la majoria

dels elements de la cultura tradicional catalana i la seva posada al servei del nacionalcatolicisme".

El cert és que durant aquesta època es van permetre mostres culturals com les sardanes o els castells. També és veritat que les festivitats religioses eren les que el règim mirava amb més bons ulls. A l'Hospitalet, per exemple, el mossèn Busquets, en una intel·ligent jugada que va comptar amb el suport de les autoritats, va crear la *Procesión de los Pasos* del barri de la Torrassa l'any 1941, la qual es va suprimir el 1967. "Es tractava d'atacar frontalment l'ideari anarquista pel flanc de la religiositat, intentant assegurar la resposta popular a partir de mobilitzar una mena de manifestació cultural ben arrelada entre la població immigrada", explica Clara Carme Parramon, del Centre d'Estudis de l'Hospitalet, al seu article *Setmanes Santes d'inspiració andalusa a l'Hospitalet*.

TORNA LA DIVERSIÓ

Sigui com sigui, amb el final de la dictadura va produir-se una eclosió de les festes populars i tradicionals a Catalunya. Fornés va participar d'aquell moment i explica que "als 80 es van reinventar les festes". "Érem joves i ens

Les primeres festes documentades al territori metropolità tenen a veure amb la religió i sovint s'encomanen a sants per demanar que s'acabin les malalties

Van ser els moviments veïnals dels barris els que van recuperar i reinventar les festes i les tradicions que havien estat prohibides durant la dictadura franquista

emmirallàvem en allò que ens havien explicat els avis republicans i en les festes de barri de les quals ens parlaven", recorda. Delgado i Anitua coincideixen en aquesta idea quan afirmen que a les acaballes del franquisme i els inicis de la transició es va produir, a Barcelona, "un moviment de recuperació festiva del carrer per part dels moviments veïnals".

El cas més clar d'aquesta reinvençió van ser els correfocs. "Les festes de la Mercè són una invenció que va acompanyada dels correfocs, que més tard es van imitar a tot el país", diu Fornés. De fet, Cassani apunta que "el correfoc com a element de la cultura catalana va ser introduït per l'administració" a partir dels balls de diables i les festivitats del Corpus.

Alhora, en aquells anys, a l'Hospitalet va néixer, de la mà d'un grup d'andalusos, la *Cofradía 15+1*, que es va convertir en una processó laica que es desmarcava de l'Església i aglutinava, de nou, els migrants, en aquest cas de l'època del *desarrollismo*. De fet, actualment aquesta celebració encara convoca els nouvinguts, ara llatinoamericans.

Per altra banda, hi ha festes que no es van poder recuperar del tot. N'és exemple el Carnaval de Bar-

celona, que des del segle XVIII gaudia d'una gran esplendor i era una festa associada al descontrol. "Qualsevol carnaval que se celebrava a Barcelona tenia unes altes cotes de violència", diu Pascual, que recorda la dita "per carnaval tot s'hi val". Ja durant el franquisme, tal com explica Fornés, aquest carnaval es va prohibir, a diferència d'altres que sí que es van continuar fent. I, ja en democràcia, van ser les noves autoritats les que van intentar controlar-lo. Fornés, en un extens estudi sobre les festes de Gràcia, recorda que el 1980 les autoritats barcelonines advertien el següent: "Queda terminantemente prohibida la presencia en las calles de la ciudad de grupos o comparsas, así como la utilización de máscaras o caretas fuera de los actos oficiales".

La relació entre poder i festes sempre ha estat difícil. El mateix Delgado afirma que amb la transició "hi va haver una pugna entre ajuntaments que volien governar la festa i els veïns que volien autogovernar-la". Una pugna que sovint encara batega.

Un reportatge
d'Albert
Alexandre

Dreta de l'Eixample

líniaeixample.cat

12 de juliol del 2023

Gent gran | El Casal Carlit, obert durant tot l'estiu

El Districte de l'Eixample ha pensat en tots aquells veïns d'edat avançada que es queden a la ciutat durant l'estiu i ha organitzat una sèrie d'activitats estiuenques per a gent gran al Casal Carlit, que estarà obert tant al juliol com a l'agost.

Dos edificis del carrer Aragó es venen per 4,3 milions d'euros

HABITATGE ▶ Dos edificis del carrer d'Aragó, a tocar del Mercat de la Concepció, estan a la venda a través d'una subhasta que s'ha de publicar al Portal de Subhastes Electròniques del Butlletí Oficial de l'Estat (BOE). El preu de sortida és de 4,3 milions d'euros. La propietat actual és un fons d'inversió i la gestió dels blocs està a mans de la immobiliària Guimar Consulting.

Als baixos d'aquests immobles hi ha dues botigues de barbacoes que formen un únic negoci. Des d'aquests establiments han vist en els últims dos mesos com possibles compradors s'hi presentaven per donar un cop d'ull als locals, però no en saben res més. Així doncs, desconeixen amb qui hauran de negociar una futura renovació del contracte, per exemple. Una situació que també viuran els actuals veïns de la finca.

Un membre de l'Associació de Veïns de la Sagrada Família va trobar l'anunci per casualitat a Idea-

Detall dels edificis, al costat del Mercat de la Concepció. Foto: Línia Eixample

lista, i va alertar els companys de l'Associació de Veïns de la Dreta de l'Eixample. El president d'aquesta última, Jaume Artigues, es mostra preocupat per la situació dels números 313 i 315 d'Aragó (casualment, al costat del Xamfrà 317, on hi ha la seu de l'AV).

Més enllà del cas concret, Artigues es pregunta com gestionarà el problema de l'habitatge el nou govern local. "No sabem quina serà la política municipal pel que

fa a la compra d'edificis i el recurs al tanteig i retracte", diu. Sigui com sigui, assegura que l'AV lluitarà perquè al barri "no s'expulsi els residents ni es converteixi en un gueto de gent rica que ve a passar uns dies a la ciutat".

Finalment, des de l'Ajuntament afirmen que per ara no els consta "res" sobre la finca en venda d'Aragó i que, en tot cas, en tindrien coneixement un cop hi haguessin un acord de compravenda.

Una de les obres de Jaume Plensa instal·lada a la Pedrera. Foto: Alice Brazziti

Jaume Plensa atrau més de 47.000 persones a la Pedrera

CULTURA ▶ L'exposició *Jaume Plensa. Poesia del silenci* es va inaugurar a la Pedrera el passat 31 de març. Des d'aleshores fins ara, la Casa Milà ja ha rebut la visita de més de 47.200 persones que hi han volgut entrar per gaudir de l'obra de Plensa. Qui encara no l'hagi visitat tindrà temps fins al 23 de juliol.

Aquesta exposició, organitzada per la Fundació Catalunya La Pedrera, permet establir un

diàleg entre l'obra de l'escultor Jaume Plensa i la de l'arquitecte Antoni Gaudí. A més, el fil conductor de la mostra és la relació de Plensa amb la poesia.

L'exposició inclou obres de Plensa creades des de l'any 1988 fins a l'actualitat. Alhora, tal com destaquen des de l'organització, mostra "un Plensa més desconegut, íntim i conceptual, amb tot un seguit de peces de petit format realitzades als noranta".

Cultura | L'últim espectacle del Tangent al barri serà divendres

El grup de música folk progressiu, Fanela, presentarà el seu segon àlbum titulat *Caliu* al centre cívic Sagrada Família el 14 de juliol a les 21 h del vespre. En aquest disc, la banda ofereix un so de folk progressiu barrejat amb la cançó d'autor i el rock-grunge.

Sagrada Família

"Estic fins al 'gorro' dels turistes"

- » Veïns relaten la situació que viuen als entorns del temple per la massificació turística de la zona
- » El Síndic de Greuges ha analitzat la qüestió i alerta de la pèrdua d'identitat i de drets del veïnat

TURISME ▶ Que la Sagrada Família és una de les majors atraccions turístiques de Barcelona, si no la major, és quelcom que sap tothom. Però això implica unes conseqüències per al barri que sovint sembla que no es tenen en compte. "Quan marxo fora de la ciutat dic: això és vida" o "Estic fins al 'gorro' dels turistes i de la Sagrada Família". Aquestes són dues de les declaracions de Montserrat Llop, veïna de 88 anys que viu al barri des del 1962 i que explica a *Línia Eixample* les conseqüències de la massificació turística.

I és que amb l'arribada de l'estiu, l'entorn de la Sagrada Família, que ja està prou massificat, es converteix en una zona encara més superpoblada. El gran nombre de persones acumulat en pocs carrers, sumat a les terrasses de bars i restaurants, complica la vida de veïns i veïnes que viuen a prop de la zona. Soroll, i dificultat per caminar per les voreres, són

dos dels problemes principals. "Quan surto al carrer hi ha molta gent i, si els dius alguna cosa, se t'encaren, fins i tot a mi que vaig en cadira de rodes", relata Llop.

D'altra banda, Andreu Farràs, un altre veí, lamenta que "l'Ajuntament fa molts anys que no cuida el barri" i que "s'està perdent la identitat". Farràs denuncia que els entorns del temple "s'han omplert de bars i restaurants i de botigues de souvenirs". En aquest sentit, insisteix a dir que "en els 100 metres que hi ha al carrer Marina, entre Mallorca i València, hi ha 15 botigues de records i regalets a les dues voreres". Un fet que no entén, ja que "l'Ajuntament va dir que es prohibia obrir més locals com aquest, però és evident que això no és així".

És aquí on tots dos veïns coincideixen que el barri ha anat perdent la seva identitat. "Els comerços han canviat molt, abans hi havia el forn, la 'tocineria' i la

Diversos turistes, a tocar de la Sagrada Família. Foto: Twitter (@BBlues92)

peixateria i ara són totes botigues de souvenirs i restaurants", afirma Llop.

El testimoni dels veïns el reafirma el Síndic de Greuges de Barcelona després que fa pocs dies publicués un comunicat on denunciava la càrrega turística al barri. La primera queixa fa refe-

rència als drets de la ciutadania que es vulnereu, entre ells el dret a la convivència pacífica, a l'espai públic, a l'habitatge o al medi ambient. El síndic afirma que rep "nombroses queixes" relacionades amb problemes de convivència per l'ús de l'espai públic que fan els turistes. I l'altra queixa que re-

marca, tal com afirmen els veïns, és la pèrdua d'identitat del barri. En aquest sentit, Llop assegura que "abans era un bon barri i podies sortir a passejar i trobar-te veïns, però ara és un horror". Per la seva banda, Farràs acaba dient que "és una sensació d'invasió constant del teu espai".

L'Ajuntament i l'empresa que organitza La Vuelta, una de les proves ciclistes més destacades del panorama internacional, ja han confirmat el recorregut de l'etapa barcelonina del 26 d'agost. El traçat creuarà el Fort Pienc per l'Arc de Triomf, el passeig Sant Joan, i els carrers Casp i Lepant.

La xurreria viral forçada a tancar

» La xurreria J. Alpuente del Fort Pienc està tancada des de fa dos mesos per un embolic administratiu
 » Juan Alpuente, el propietari d'aquest negoci fundat el 1963, calcula que podrà reobrir a la tardor

Anna Utiel
 EL FORT PIENC

Més de mig milió de seguidors a TikTok, 24,7 milions de *likes* en aquesta mateixa aplicació i 22.400 seguidors a Instagram. No són les xifres de cap influencer o streamer de moda, són les de la xurreria J. Alpuente del barri del Fort Pienc. Amb aquests números a les xarxes, és fàcil pensar que el negoci és tot un èxit també a la vida real. I ho és. O més aviat ho era, fins que va haver de tancar temporalment a principis de maig. El propietari d'aquest negoci familiar fundat el 1963, Juan Alpuente, fa dos mesos que no pot obrir la paradeta per un embolic administratiu.

L'origen de tot plegat és un (petit) canvi d'ubicació forçat. Després de nou anys a Castillejos amb Ribes, la xurreria J. Alpuente es va haver de traslladar l'octu-

bre passat a poc més de cent metres, al 161 de Padilla, per la construcció d'habitatges públics a Glòries. És a dir, unes obres impulsades per l'Ajuntament van provocar el trasllat de la xurreria. És per això que, segons Alpuente, el consistori li va oferir ajuda.

"Em van preguntar què necessitava per poder fer el canvi d'ubicació. Vaig dir que només em calia un punt de llum on connectar la xurreria", recorda. La solució que li van donar, diu, va ser un cable de "molts metres" que es connectava a la xarxa de subministrament elèctric. "El cable pujava per un fanal fins a un segon pis i tornava a baixar. Em donava poca confiança, però vaig assumir que l'Ajuntament ho tenia tot controlat", admet. Així, es va oblidar d'aquest tema i va centrar tots els esforços en la temporada alta del xurro, que és a la tardor i l'hivern.

A principis d'abril, però, un tècnic d'Endesa el va avisar que allò no podia ser. Alpuente es va veu-

Juan Alpuente al taulell de la seva xurreria, situada al Fort Pienc, que ara està tancada. Foto cedida

re obligat a tancar i havent de pagar la instal·lació d'un armariet al carrer i les factures dels últims mesos. Va anar a buscar l'Ajuntament, però no va obtenir la resposta esperada. "Han desaparegut", lamenta Alpuente. "És un problema que m'han provocat ells i l'he hagut de pagar jo", afegeix.

Des del consistori, en canvi, defensen que "es tracta d'una problemàtica entre la companyia i el

client" i que, per tant, "els costos corresponen a l'abonat". Tot i això, afirmen, van oferir "ajut per agilitzar els tràmits d'instal·lació amb la companyia", però que finalment Alpuente els va dir que ho resoldria pel seu compte.

I així ha estat: el xurrer ha posat fil a l'agulla i ja té la reobertura encaminada. Ara bé, avisa que caldrà esperar fins a finals de setembre o principis d'octubre.

"Hauré estat uns cinc mesos tancat", calcula. El que no pot posar en xifres és la pèrdua econòmica que li suposarà aquesta situació. "Tinc família, tinc despeses fixes, com la quota d'autònoms o el lloguer... i he deixat d'ingressar diners", subratlla, reconeixent que les vendes podrien anar especialment bé ara que la popularitat de la xurreria a les xarxes socials està en el seu punt àlgid.

SORTEIG

2 entrades per a

Alpha ^{tour} ES 2023

Aitana

13 d'octubre al Palau Sant Jordi de Barcelona

Escaneja per veure les bases i participar-hi

@liniaxarxa

Alpha ^{tour} ES 2023

El 8 de juliol va concloure la 2a edició del CFS Eixample Futsal Camp, que s'ha celebrat a l'Alberg de la Vall d'en Bas (Girona) i amb les inscripcions esgotades. "Hi ha hagut molt futbol sala, però també mil vivències més que han fet d'aquest grup una família en només una setmana de convivència", celebren des del club.

Aida Nebot et potencia

» La jugadora del CB Roser és mestre de l'Escola El Parc, del Prat de Llobregat, i mare d'en Jan
 » "Realment t'has d'adaptar als infants i als seus interessos i necessitats", defensa l'espluguenca

Toni Delgado
FORT PIENC

A Jan Estruch li encanten els camions i els cotxes, els macarrons amb formatge i endinsar-se en els contes que li explica la mare, Aida Nebot (Esplugues de Llobregat, 1988), jugadora del CB Roser, que li està muntant una biblioteca infantil. "És un nen molt feliç, rialler i empàtic que està descobrint i coneixent les seves emocions i, com a pares, l'acompanyem perquè les pugui expressar", comparteix l'espluguenca.

Després de la final de la Final a Quatre de Manresa contra el CEEB Tordera Uni Girona, en Jan estava trist perquè la capitana, Serena Mirat, s'havia retirat coixa. I s'hi va acostar: "Sere, estàs bé?". "Mama, mama... La Sere ha jugat! Ja no té mal!", va celebrar el nen a la fase d'ascens a Lliga Femenina 2, a Granada.

Es nota que Nebot és, com a mínim, igual de bona mare que de bona mestra. A l'Escola del Parc, del Prat de Llobregat, tracta d'arribar tant a qui està motivat com a qui ho està menys, i de ser fidel a una premissa: "T'has d'adaptar als infants i als seus interessos i necessitats".

S'exigeix molt i s'endú molta feina a casa, al barri de la Sagrera, i pateix quan l'alumnat no passa una bona època o no ha pogut ajudar-lo a expressar com se sent. Sovint es qüestiona si ho està fent bé com a mare i professora, i el seu entorn, que sap que fa el que pot, li demana que agafi una mica d'aire. El curs 2022-2023 ha

treballat amb 10 infants amb trastorns de l'espectre de l'autisme (TEA), amb un mètode "visual i experimental" i activitats com penjar o plegar la roba o parar taula, i amb material de fusta.

Quan m'explica que no va poder superar primer de Batxillerat, em pregunto quin professorat va tenir perquè no tragués el seu potencial. Nebot va canviar el seu camí i, a l'Escola Pia Sarrià i amb el grau mitjà de Conducció d'Activitats Fisicoesportives en el Medi Natural, va recuperar l'alegria, i durant molts anys va treballar com a monitora de colònies.

Amb el temps, va estudiar el grau superior en Tècnic d'Educació Infantil (TEI) a l'IES Can Vilumara, de l'Hospitalet, i, després de superar la PAU, va aterrar a Cerdanyola, a la UAB Barcelona, on estudiaria el grau d'Educació Primària, que continuaria a la Ramon Llull. L'últim any triaria la Menció en Atenció a la Diversitat i Educació Inclusiva. A Petit Aloma, una llar d'infants de Nou Barris, es va entrenar com a tutora d'un grup de 18 nens i nenes d'un any.

SEGURETAT I CONFIANÇA

Sempre li han encantat els infants i es deixa l'ànima per ajudar-los a arribar allà on vulguin amb més seguretat i confiança, i perquè "mai ningú els digui que no poden fer una cosa". "Quan vaig conèixer una jugadora amb una germana que veia el món de manera diferent, vaig tenir molt clar que volia fer educació especial per acompanyar a aquests infants i potenciar les seves capacitats", afegeix.

L'alegria de Jan Estruch i Aida Nebot, fill i mare. Foto: David Estruch

Nebot és el viu retrat de l'Eloi, el seu tutor al cicle mitjà i a qui mai oblidarà: "Sempre tenia un somriure i sabia escoltar-te i trobar i potenciar els teus interessos. Lluitava perquè ens donéssim per vençuts". I sempre té present la Mariona, la seva tutora del Treball de Fi de Grau (TFG), a qui va conèixer en un moment complicat, quan una professora li havia dit que no servia com a mestra: "Des del primer moment vam connectar moltíssim i em va donar suport perquè potenciés el que més m'agrada, l'educació especial". A la seva investigació, titulada *El mètode TEACCH: una eina d'aprenentatge inclusiva?*, Nebot defensa que no només és una eina per a l'alumnat TEA, sinó per a qualsevol, perquè "és molt vivencial".

Ja fa 30 anys que va anotar les seves primeres cistelles a la Pe-

nya Barcelonista la Palma, de la Palma de Cervelló, on ha viscut quasi tota la vida i on va jugar fins a mini. "Per precisar-te on i quan he competit necessito consultar un llibre. Deixa'm un moment...", demana. I al cap d'uns segons, a l'altra banda del telèfon, se sent com fulleja les pàgines. "Mare meva, què petitoneta era aquí... Aquest és un regal que em van fer els pares, el Rafa i l'Eva, pel meu 30è aniversari. És ple d'imatges, retalls i textos de la meua trajectòria esportiva... És molt bonic, eh!", descriu, orgullosa.

Al Vilabàsquet Viladecans ha viscut tres etapes: la primera, de preinfantil fins a primer any de cadet, i les altres com a sènior. Amb el CB Cornellà jugaria el campionat d'Espanya cadet i júnior, i debutaria a Copa Catalunya, a més de ser ajudant a l'infantil femení. Al Basket

Almeda va ser segona de Toni Pallé. També ha competit amb el Club Bàsquet Santfeliuenc i el primer any com a Barça CBS, i al Joventut Esportiva Terrassa (JET) va ser clau perquè l'equip disputés la seva primera Final a Quatre de Copa Catalunya.

L'espluguenca va aterrar al CB Roser l'estiu de 2017, després del seu últim capítol a Viladecans. Li encantava el joc i el que transmetia al camp l'equip eixemplenc, on tenia una amiga, Elena González, amb qui havia coincidit en unes colònies. Un cop dins, va descobrir "el gran nivell humà hi ha al CB Roser".

El segon curs va comentar-los que volia quedar-se embarassada, i l'equip ho va entendre i el coordinador, Chema Puyal, li va oferir, i Nebot ho va acceptar, fer-li fitxa igualment perquè pogués estar amb el grup encara que no jugués. "Em va assegurar que tenia les portes obertes si volia tornar a competir", recorda l'entrevistada, que anava als matxs de casa i a alguns de fora, i al cap de tres mesos de tenir el Jan, ja va començar a entrenar amb l'equip.

L'entitat també entén que, amb 35 anys, Nebot es planteja tornar a ser mare i la fórmula podria repetir-se. Per una part, l'entrevistada s'acomodaria del bàsquet per dedicar-li més temps a la família, i per l'altra, necessita els moments de desconnexió que li regala l'esport de la seva vida.

"Aquesta ha estat una temporada increïble i és impressionant haver-la pogut compartir amb un equip així i que el petitó pogués veure'm jugar a Granada", confessa, emocionada, Nebot.

Cuido a tu hijo(a) con todo Mi corazón
Júlia, 24 años, brasileña, graduada en Psicología

Experiencias anteriores:
 Psicóloga Clínica, Psicóloga Organizacional (enfocada en Psicología Social en ONGs) y diferentes voluntariados con niños.

Servicios:
 Cuidarlos con mucha responsabilidad, mientras estás ocupado (alimentar, pasear, quedar en casa, llevar y recoger de la escuela, ayudar en las tareas diarias y proponer actividades divertidas que ayuden en el desarrollo).

Llamadas: +34 613085959
Whatsapp: +55 19998720209

NECESSITEM ALIMENTS BÀSICS PER CONTRIBUIR A L'ALIMENTACIÓ DE MÉS DE 163 MIL PERSONES

Col·labora

BANC DELS ALIMENTS bancdelsaliments.org

línia vol ser un espai per a la conversa
metropolitana serena i responsable

David
Fernández

Montserrat
Tura

Neus
Munté

Oriol
Lladó

Susana
Pérez

Dolors
Sabater

Jordi
Martí

Lucía
Delgado

Marc
Cerdà

Janet
Sanz

Xavier
Godàs

Manuel
S.V. Beuter

Jordi
Martí Galbis

Elisenda
Alamany

Xavier
Marcé

Oriol
López

Ferran
Falcó

Manuel
Reyes

Nùria
Parlon

Arnau
Nadeu

No t'ho perdís

Foto: Sala Montjuïc

Sala Montjuïc

Ja és aquí una nova edició de Sala Montjuïc, el cicle de cinema a la fresca, música en viu i pícnic al fossat de Santa Eulàlia que envolta el Castell de Montjuïc. L'edició d'enguany es va posar en marxa el 30 de juny i s'allargarà fins al 4 d'agost.

La programació de cinema ofereix pel·lícules d'una gran qualitat, com *Her*, *As bestas*, *Little Miss Sunshine* o *Argentina, 1985*. Tal com demostren aquests exemples, Sala Montjuïc inclou tant títols actuals com films que van triomfar ja fa uns anys. Tot plegat converteix aquest esdeveniment en una de les millors opcions d'oci del calorós estiu barceloní.

Famosos

Juliana Canet (Cardedeu, 1999) és segurament la *influencer* o creadora de contingut més popular en llengua catalana. El seu to desenfadat, la seva irreverència i el seu sentit de l'humor són alguns dels ingredients del seu èxit, però també el motiu de les pluges de crítiques que rep tot sovint. L'última polèmica que ha protagonitzat, i potser la de més abast, té a veure amb un vídeo publicat a TikTok en què ella i el periodista Roger Carandell parlen sobre Ibai Llanos. Concretament, es pregunten, fent broma, si l'*streamer* fa cara de practicar sexe oral o no. Sembla que aquesta pregunta és habitual als vídeos de Canet i Carandell, que acostumen a especular sobre la vida sexual d'hommes famosos. "Hi ha una mena de noi a qui la vida no ha tractat especialment bé [...], com un friqui, un nen rata [...], que si tenen una noia, es tornen bojós". Els usuaris de Twitter han interpretat aquestes paraules de Canet com un insult al físic d'Ibai i l'han acusat de grassofòbia i de fer *bullying*. Ella s'ha disculpat.

La fitxa

QUI ÉS?

J U L I A N A C A N E T

ÉS FAMOSA PER...

Ser la principal 'influencer' en català

Té un gran pes a les xarxes i als mitjans públics catalans

QUÈ HA FET?

Protagonitzar una nova polèmica

Aquest cop parlant d'Ibai Llanos i de si practica o no sexe oral

A LES XARXES...

Ofesos, detractors i defensors

Entre tanta crítica, hi ha qui creu que se n'ha fet un gra massa

Llibres

L'estiu que em vaig enamorar
Jenny Han

La Belly mesura la vida en estius. Els hiverns només serveixen per comptar les setmanes que falten per arribar al mes de juny i marxar a la casa de la platja amb la Susannah, la millor amiga de la mare, i els seus fills, en Jeremiah i en Conrad. En Jeremiah és com un germà. En Conrad és el seu amor de sempre. Un amor impossible. Però aquest estiu no és com els altres.

Teatre

La tendresa
Alfredo Sanzol

Una reina una mica maga i les seves dues filles viatgen en l'Armada Invencible, obligades per Felip II a casar-se en matrimonis de conveniència amb nobles anglesos després d'haver envaït Anglaterra. La reina Maragda odia els homes perquè li han robat la llibertat, i no permetrà que les seves filles tinguin el mateix destí.

Al Teatre Poliorama de Barcelona.

Música

Metanoia
Belén Aguilera

Metanoia és el nom del nou EP de la jove artista Belén Aguilera. La cantant barcelonina ha inclòs en aquest nou treball discogràfic fins a set cançons, entre les quals hi ha *Galgo* o *PAS* (Persona Altament Sensible). Tal com ha explicat ella mateixa, *Metanoia* "té molts significats", com ara un "canvi espiritual" i un camí per arribar a projectar-se de manera diferent.

Pelis i sèries

Esperando a Dalí
David Pujol

El 1974, un jove cuiner, en Fernando, i el seu revolucionari germà, l'Alberto, fugen de Barcelona i arriben a la Costa Brava, on el menjar d'en Fernando revoluciona la gastronomia gràcies a la inspiradora Cadaqués dels anys 70. Alhora, en Jules, l'excèntric amo del restaurant on treballen, veu l'oportunitat de fer realitat el seu somni: que Dalí dini al seu restaurant.

ESTILS DE VIDA

Els impuntuals viuen més i millor

Foto: Freepik

QUALITAT DE VIDA

Les persones impuntuals fan molta ràbia, perquè arriben quan volen, però a partir d'ara potser en faran una mica més, perquè un estudi de l'Escola de Medicina de Harvard revela que tenen una esperança de vida més llarga i que, en general, viuen molt millor que les persones puntuals.

Val a dir que no és només el fet d'arribar tard. Els impuntuals, segons els investigadors, mostren un índex més elevat d'optimisme i alegria i viuen menys estressats, cosa que contribueix a millorar la qualitat de vida de les persones i, al final, a viure més temps i en millors condicions. Cal tenir en compte que l'estrès s'associa a malalties cardiovasculars, depressió o l'Alzheimer.

Una de les claus per entendre aquest raonament és que no viuen la seva situació amb sentiment de culpa o preocupació. I no és per deixadesa, sinó perquè tenen un rellotge intern diferent de la resta. Un experiment portat a terme l'any 2006 va revelar que, per a les persones impuntuals, un minut dura setanta-set segons. El temps que passa és el mateix, però la sensació que tenen és que passa més lentament. Per això arriben tard als llocs sense ser-ne ben bé conscients.

Les claus

ESTRÈS

L'estrès està associat al desenvolupament d'algunes malalties cardiovasculars, depressió i fins i tot l'Alzheimer

QUALITAT

Diversos estudis mostren que les persones impuntuals viuen més tranquil·les i tenen més qualitat de vida que les puntuals

PERCEPCIÓ

Els impuntuals tenen una percepció diferent del pas del temps, per això no s'estressen per arribar a temps als llocs

FRUSTRACIÓ

Obsessionar-se per la puntualitat no només condueix a l'estrès, sinó que també causa frustració i tristesa

Foto: Freepik

Atenció psicològica via telemàtica

Psicoterapeuta · Psicòleg

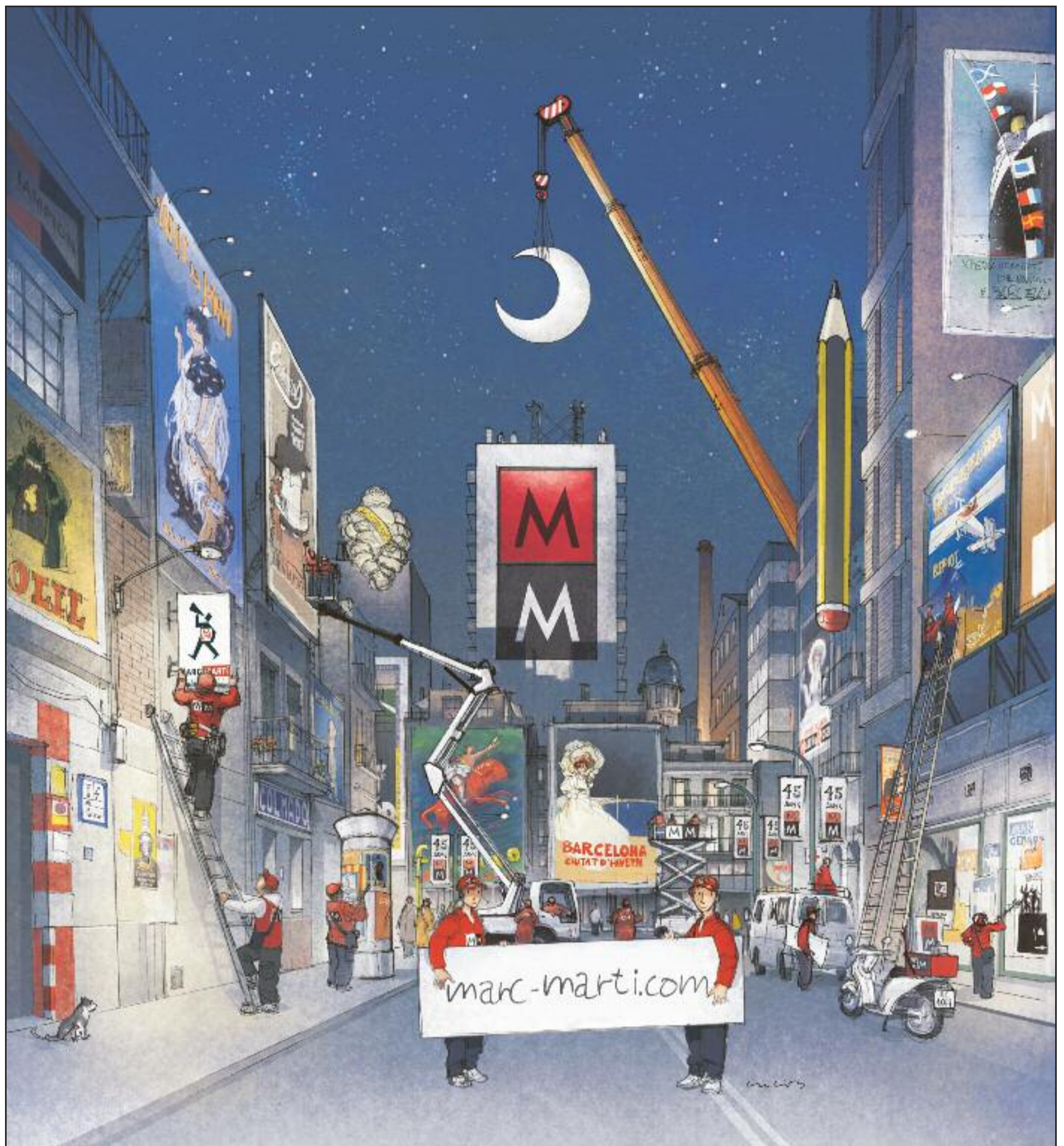

Depressió, Ansietat, Estrès
Dificultats de relació

www.javiercentol.com

625 522 561

Numància, 52-54 Entresòl 4t
Barcelona

**Som especialistes en Publicitat Exterior, Imatge Corporativa,
Esdeveniments Esportius i Culturals, Comunicació Visual,
Decoració, Exposicions i Street Marketing.**

MM
MARC MARTÍ

BARCELONA MADRID VALÈNCIA
IMPRESSIONEM LES TEVES IDEES